

RICK YANCEY

W S O Y

ÄÄRETÖN MERI

5
AALTO

MENESTYSTRILLERIN ODOTETTU JATKO-OSA

Sarjassa ilmestynyt

VIIDES AALTO

RICK YANCEY

OSA 2

ÄÄRETÖN MERI

5
AALTO

SUOMENTANUT | ULLA SELKÄLÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Infinite Sea

COPYRIGHT © 2014 BY RICK YANCEY

SUOMENKIELINEN LAITOS © ULLA SELKÄLÄ JA WSOY 2015

Sivulla 7 olevan Shakespeare-sitaatin suomentanut Lauri Sipari.
Sivulla 101 oleva Raamattu-sitaatti vuoden 1992 suomennoksesta.

ISBN 978-951-0-39719-0

PAINETTU EU:SSA

*Sandylle,
äärettömän vartijalle*

Sillä rakkauteni on kuin meri,
yhtä rannaton, ja yhtä syvä –
vaikka miten paljon sitä jaan
se ei vähene, vaan täyttyy uudestaan.

– *William Shakespeare*

VEHNÄ

SADONKORJUUTA EI TULISI.

Kevätsateet herättivät uinuvat versot, ja heleänvihreä oras nousi kosteasta mullasta kuin nukkuja, joka venyttelee pitkien nokosten jälkeen. Kevään antaessa tietä kesälle kirkkaanvihreät korret muuttivat tummanvihreiksi, kunnes kellastuivat lopulta kullanuskeiksi. Päivät kävivät pitkiksi ja kuumiksi. Kieppuvat mustat pilvipylväät toivat muassaan sateita, ja ruskeat korret kiittelivät alituudessa hämärässä lehväkatoksen alla. Vehnä kasvoi, ja kypsyvät tähkät taipuivat karehtivana verhona preeriatuudessa, horisonttiin jatkuvana loputtomana, aaltoilevana merenä.

Sadonkorjuu-aikaan viljelijä ei tullut poimimaan tähkää varresta, ei hieromaan sitä känsäisten kämmentensä välissä ja puhaltamaan ruumenia eroon jyvistä. Ei ollut elonkorjaajaa, joka olisi pureskellut jyviä ja tuntenut hauraan kuoren murtuvan hampaissaan. Hän oli kuollut ruttoon, ja muu perhe oli paennut lähimpään kaupunkiin, missä heistä oli tullut osa miljardeista kolmannen aallon uhreista. Viljelijän isoisän rakentama vanha talo oli nyt autio saari äärettömän ruskean meren keskellä. Päivät lyhenivät, yöt muuttivat kylmiksi, ja vehnän jyvät halkesivat kuivassa tuudessa.

Vehnä oli kestänyt kesämyrskyjen raekuurot ja salammat, mutta pakkaselta onnikaan ei olisi voinut sitä pelastaa. Pakolaisten etsiessä suoja vanhasta talosta hallan kova koura oli ehtinyt tappaamaan vehnän.

Näitä viittä miestä ja kahta naista, jotka olivat olleet toisilleen vieraita vielä viimeisen kasvukauden alussa, sitoi nyt ääneen lausumaton lupaus, että vähäisinkin heistä oli suurempi kuin heidän kaikkien summa.

Miehet pitivät vuoroin vahtia kuistilla. Päivällä pilvetön taivas oli puhtaan kirkkaansininen ja horisontista paistava aurinko maalasi ankeanruskean vehnän hehkuvankeltaiseksi. Pimeys ei laskeutunut lempeästi, vaan se tuntui hyökkäävän maan ylle vihaisesti, ja tähtien valossa kullanuskea vehnä hohti hopeisena.

Koneistettu maailma oli kuollut. Maanjäristykset ja tsunamit olivat pyyhkineet pois rannikot. Rutto oli tappanut miljardeja.

Miehet katsoivat kuistilta vehnää ja mieltivät, mitä mahtaisi tapahtua seuraavaksi.

Kunnes kerran varhain iltapäivällä vahti näki kuolleen viljameren jakaantuvan ja tiesi jonkun olevan tulossa tähkiä murskaton vehnäpellon poikki maalaistaloa kohti. Hän huusi sisällä oleville tovereilleen, yksi naisista tuli seisomaan hänen viereensä kuistille, ja yhdessä he katsoivat kuinka pitkät korret katosivat ruskeaan mereen aivan kuin maa olisi ne niellyt. Tulijaa – kuka tai mikä tämä olikin – ei nähnyt vehnän yli. Mies astui alas kuistilta. Hän suuntasi kiväärinsä vehnäpeltoa kohti. Hän odotti pihalla, nainen odotti kuistilla, ja muut odottivat sisällä kasvot painettuna ikkunoihin, eikä kukaan puhunut. He odottivat, että vehnäverho raottuisi.

Kun se tapahtui, pellostä ilmestyi lapsi, ja odottava hiljaisuus rikkoutui. Nainen juoksi alas kuistilta ja sysäsi kiväärin piipun alas. *Sehän on vain pieni lapsi. Ampuisitko lapsen?* Ja miehen kasvot väärästi päättämättömyys ja raivo siitä, ettei mihinkään mikä ennen oli ollut itsestään selvää voinut enää luottaa. *Mistä sen voi tietää?* hän kysyi naiselta. *Miten voi olla varma enää mistään?* Lapsi kompasteli vehnäpellostä ja kaatui. Nainen juoksi pienen pojan luo, nosti hänet syliinsä ja painoi lapsen likaiset kasvot rintaansa vasten, ja asetta pitelevä mies astui hänen eteensä. *Poika paleltuu. Hänet täytyy viedä sisään.* Ja miehen rintaa puristi. Hän oli jäänyt likistykseen kahden eri todellisuuden väliin: sen millainen maailma oli ennen ollut, ja sen millainen siitä oli tullut, ja kuka hän oli ollut ja kuka hän oli nyt, ja hänen sydäntään painoivat kaikki ääneen lausumatomat lupaukset ja niiden hinta. *Sehän on vain pieni lapsi. Ampuisitko lapsen?* Nainen käveli hänen ohitseensa, nousi portaita kuistille ja meni sisälle taloon, ja mies kumarsi päänsä kuin olisi rukoillut ja nosti sen sitten anovan näköisenä. Hän odotti muutaman minuutin nähdäkseen, ilmestyykö vehnäpellostä muita, sillä hänestä tuntui uskomattomalta, että puolustuskyvytön taapero selviäisi yksin ilman suojelijaa. Miten sellainen voisi olla mahdollista?

Kun mies astui vanhan maalaistalon pirttiin, lapsi istui naisen sylissä. Nainen oli kietonut pojan ympärille viltin ja hakenut hänelle vettä, ja pienokaisen kylmästä punoittavat kätöset olivat kiertyneet kupin ympärille. Muutkin olivat kerääntyneet huoneeseen ja tuijottivat lasta puhumattomina ja ihmeissään. *Miten tällaista voi tapahtua?* Lapsi uikutti. Hän katseensa siirtyi kasvoista kasvoihin etsien tuttuja piirteitä, mutta he kaikki olivat vieraita pojalle, aivan niin kuin he olivat olleet vieraita myös toisilleen ennen kuin maailma oli loppunut. Poika valitti, että hänellä oli kylmä ja että hänen kurkkunsa koski. Hänen kurkkunsa oli tosi pipi.

Nainen houkutteli lasta avaamaan suunsa. Hän näki pojan tulehtuneen nielun, mutta hän ei nähnyt hiuksenohutta lankaa lähellä kurkunpäättä. Hän ei nähnyt lankaa eikä pienen pientä kapselia sen päässä. Kumartuessaan kurkistamaan pojan suuhun hän ei tiennyt, että laite lapsen suussa oli kalibroitu havaitsemaan hiili-dioksidi hänen hengityksestään.

Hengityksemme, laukaisin.

Lapsemme, ase.

Räjähdykset tuhosivat vanhan maalaistalon silmänräpäyksessä.

Vehnän tuhoutuminen kesti kauemmin. Maalaistalosta, sen ulkorakennuksista ja siilosta, johon runsas sato oli kaikkina muina vuosina varastoitu, ei jäänyt jäljelle mitään. Mutta tulen tuhoamista kuivista, taipuisista korsista tuli tuhkaa, ja auringonlaskun aikaan preerian yli pyyhkivä tuima pohjoistuuli nosti tuhkan taivaalle ja kantoi sen satojen kilometrien päähän, missä se satoi taivaalta harmaana ja mustana lumena ja laskeutui välinpitämättömänä paljaaseen maahan.

**ENSIMMÄINEN
KIRJA**

I

ROTTAONGELMA

MAAILMA ON KELLO, josta on veto loppumassa.

Kuulen sen ikkunaan raapivan tuulen jäisistä sormista. Haistan sen vanhan hotellin homeisesta kokolattiamatosta ja mätäneväs-tä tapetista. Tunnen sen vieressäni nukkuvan Teekupposen rin-nasta, hänen sydämensä jyskytyksestä ja kylmään ilmaan purkau-tuvan lämpimän hengityksensä rytmistä. Kellon, josta on veto loppumassa.

Huoneen toisessa päässä Cassie Sullivan vartioi ikkunan luona. Hänen takaansa verhojen raosta siilautuu kuunvalo, joka valai-see hänen hengityksensä huurupilvet. Sullivanin pikkuveli nukkuu häntä lähimmässä sängyssä erottuen pienenä möykkynä peitto-jen alta. Ikkuna, sänky, takaisin, Sullivanin pää liikkuu kuin heilu-ri. Hänen päänsä liike ja hengityksensä – niin kuin Nugetin, Tee-kupposen ja minunkin – mittaavat aikaa kellossa, josta on veto loppumassa.

Nousen varovasti sängystä. Teekupponen valittaa unissaan ja kai-vautuu syvemmälle peittojen sisään. Kylmyys käy kimppuun ja sal-paa hengitykseni, vaikka olen täysissä pukeissa lukuun ottamat-ta saappaita ja maiharia, jotka nyt otan sängyn päädystä. Sullivan katsoo minua, kun vedän saappaita jalkaan ja haen kaapista rep-puni ja kiväärini. Menen hänen luokseen ikkunaan. Tuntuu siltä kuin pitäisi sanoa jotain ennen lähtöä. Voi olla, ettemme näe enää toisiamme.

”Se on siis menoa nyt”, hän sanoo. Hänen vaalea ihonsa hehkuu kalpeassa valossa. Näyttää kuin hänen pisamansa leijuisivat nenän ja poskien päällä.

Kohennan kivääriä olallani. ”Se on menoa nyt.”

”Dumbon minä tajuan. Isot korvat. Ja Nugetin, koska Sam on niin pieni. Teekupposenkin. Zombi on hämrämpi – Ben ei ker-ro – ja Kilokakku liittyy kai jotenkin hänen pyöreyteensä. Mutta miksi Haka?”

Aavistan mihin tämä johtaa. Zombia ja veljeään lukuun ottamatta Sullivan ei luota enää keneenkään. Nimi ”Haka” saa hänen vainoharhaisuuteensa heräämään. ”Olen ihminen.”

”Joo.” Hän katsoo verhojen raosta kaksi kerrosta alemmas parkki-paikalle, joka kimmeltää kuuraisena. ”Eräs toinenkin sanoi minulle niin. Ja kuin mikäkin typerys uskoin häntä.”

”Ei se ollut niinkään tyhmää niissä olosuhteissa.”

”Älä viitsi”, Sullivan kivahtaa. ”Tiedän, ettet usko minua ja mitä sanoin Evanista.”

”Uskon minä sinua. Sen jätjän tarina vain ei käy järkeen.”

Painelen ovelle ennen kuin hän käy kimppuuni. Cassie Sullivania ei kannata härnätä Evan Walker -asialla. En moiti häntä siitä. Evan on jyrkänteessä kasvava varpu, josta Sullivan roikkuu, eikä sillä ole merkitystä, että hän on poissa. Se saa Sullivanin roikkumaan hänessä entistäkin sinnikkäämmin.

Teekupponen ei hiiskahdakaan, mutta tunnen hänen katseensa ja tiedän, että hän on hereillä. Palaan sängyn luo.

”Ota minut mukaan”, hän kuiskaa.

Pudistan päätäni. Tämä on käyty läpi satoja kertoja. ”En viivy kauan. Pari päivää.”

”Lupaatko?”

Ei onnistu, Kupponen. Lupaukset ovat ainoa valuutta, joka enää on jäljellä. Niitä ei saa tuhlata ajattelemattomasti. Hänen alahuulensa väpättää ja silmät kostuvat. ”Hei”, sanon hiljaa. ”Mitä minä sanoin, sotilas?” Vastustan haluani koskettaa häntä. ”Mikä on tärkeysjärjestyksessä ensimmäisenä?”

”Ei ikäviä ajatuksia”, hän vastaa kuuliaisesti.

”Koska ikävät ajatukset tekevät mitä?”

”Ne tekee meistä pehmeitä.”

”Ja mitä tapahtuu, jos meistä tulee pehmeitä?”

”Me kuollaan.”

”Ja haluammeko me kuolla?”

Teekupponen pudistaa päätään. ”Ei vielä.”

Kosketan hänen poskeaan. Kylmä poski, lämpimät kyynleet. *Ei vielä.* Nyt kun ihmiskunnan kellosta on aika loppumassa, tämä

pikkutyttö on luultavasti saavuttanut jo keski-ään. Sullivan ja minä olemme vanhuksia. Ja Zombi? Ikiaikainen.

Hän odottaa minua aulassa toppatakissa, jonka alla on keltainen huppari. Molemmat ovat hotellin asukkailta jäänyttä tavaraa. Zombi nimittäin pakeni Camp Havenista pelkässä ohuessa sairaalapulaisen työasussa. Hänen sänkisillä kasvoillaan on paljonpuhuva kuumeinen puna. Ampumani luodin haava aukesi pakomatalla Camp Havenista ja mitä luultavimmin tulehtui kaksitoistavuotiaan lääkinämiehemme paikkauksen jälkeen. Zombi nojaa tiskiін toinen käsi kylkeä vasten painettuna ja yrittää näyttää siltä kuin hänellä ei olisi hätäpäivää.

”Ehdin jo luulla, että olet muuttanut mielesi”, Zombi sanoo ja hänen tummat silmänsä vilkkuvat kiusoittelevasti, vaikka se saattaa toki johtua kuumeestakin.

Pudistan päätäni. ”Teekupponen.”

”Hän pärjää kyllä.” Zombi väläyttää minulle sanojensa vakuudeksi hurmurinhymynsä. Hän ei tajua kunnolla lupausten arvoa, tai muuten hän ei antaisi niitä noin kevyesti.

”En minä Teekupposesta ole huolissani. Näytät muuten karsealta.”

”Johtuu säästä. Se tekee pahaа jälkeä hipiälleni.” Vitsin kärkeä tehostaa toinen hymy. Hän nojautuu eteenpäin ja houkuttelee minua vastaamaan hymyynsä. ”Jonain päivänä, sotamies Haka, sinä hymyilet vitsilleni ja maailma halkeaa.”

”En ole valmis ottamaan niin suurta vastuuta.”

Hän nauraa, ja olen kuulevinani rahinaa syvältä hänen rinnastaan. ”Siinä.” Hän ojentaa minulle esitettä luolista.

”Minulla on jo”, sanon.

”Ota tämäkin siltä varalta, että hukkaat sen.”

”Minä en hukkaa sitä, Zombi.”

”Kilokakku saa tulla mukaasi”, hän sanoo.

”Eikä saa.”

”Minä määrään. Joten hän tulee.”

”Kilokakkua tarvitaan enemmän täällä kuin minä tarvitsen häntä siellä.”

Ben nyökkää. Hän tiesi etten suostuisi, mutta ei voinut olla yrittämättä vielä kerran. ”Ehkä tämä pitäisi perua”, hän sanoo. ”Eihän täällä nyt *niin* sietämätöntä ole. Mitä nyt tuhat lutikkaa, muutama sata rottaa ja parisenkymmentä ruumista, mutta näköala on hulpea...” Hän heittää yhä huulta ja yrittää houkutella minusta hymyä. Hän katsoo pitelemäänsä esitettä. *Kaksikymmentäkolme astetta ympäri vuoden!*

”Kunnes jäämme lumen vangiksi tai lämpötila laskee entisestään. Tilanne on kestämaton, Zombi. Olemme olleet täällä jo nyt liian pitkään.”

On se kumma. Tämä aihe on kaluttu loppuun, mutta nyt luutkin pitää vielä jauhaa. Toisinaan en tajua Zombia.

”Meidän on kokeiltava tätä mahdollisuutta, ja sinä tiedät, ettei sinne voi lähteä summamutikassa”, jatkan. ”Todennäköisesti luolissa piileskelee muitakin eloonjääneitä, joilta ei ehkä kannata odottaa lämmintä vastaanottoa, varsinkaan jos he ovat kohdanneet Sullivanin vaimentajia.”

”Tai kaltaisiamme värvättyjä”, Zombi lisää.

”Joten katsastan paikan ja palaan parin päivän päästä.”

”Katsokin että pidät lupauksesi.”

”Ei se ollut lupaus.”

Mitään sanottavaa ei ole enää. Sanomatta jää miljoona asiaa. Tämä voi olla viimeinen kerta, kun näemme toisemme, ja hänkin ajattelee sitä, koska sanoo: ”Kiitos että pelastit henkeni.”

”Ammuin kylkeesi luodin, ja nyt saatat kuolla siihen.”

Hän pudistaa päätään. Hänen silmänsä kiiltävät kuumeesta. Hänen huulensa ovat harmaat. Miksi hänet piti nimetä Zombiksi? Se on kuin enne. Kun näin hänet ensi kerran, hän teki rystyspunnerruksia tukikohdan ulkoilupihalla naama vääristyneenä raivosta ja kivusta veren kerääntyessä asfaltille lammikoksi hänen nyrkkiensä ympärille. *Kuka tuo jätkä on?* kysyin. *Sen nimi on Zombi.* Hän taisteli ruttoa vastaan ja voitti, minulle sanottiin, mutta en uskonut. Kukaan ei voita ruttoa. Rutto on kuolemantuomio. Sulkeiskouluttaja Reznik kumartui Zombin ylle ja huusi keuhkonsa pihalle, ja Zombi puski lököttävässä sinisessä haalarissaan rajan yli,

jonka takana ei ollut enää yhtään punnerrusta. En tiedä miksi yllätyin, kun hän käski minun ampua itseään, jotta voisi pitää mahdolloman lupauksensa Nugetille. Kun on katsonut kuolemaa silmiin ja kuolema on räpäyttänyt silmiään ensimmäisenä, mikään ei tunnu enää mahdollomalta.

Edes ajatusten lukeminen. ”Tiedän mitä ajattelet”, hän sanoo.
”Etkä tiedä.”

”Mietit pitäisikö sinun antaa minulle lähtösuukko.”

”Miksi sinä teet tuota?” kysyn. ”Flirttailet minulle.”

Hän kohauttaa olkapäitään. Hänen hymynsä on vino, kuten tiskiinkin nojaava kroppakin.

”Koska se on normaalia. Etkö sinä kaipaa normaaliutta?” hän kysyy. Hänen katseensa tunkeutuu syvälle silmiini ja etsii sieltä jotain, niin kuin aina. En tiedä mitä. ”Autogrillegä ja lauaintain leffailtoja ja jäätelökeksejä ja Twitter-postauksia?”

Pudistan päätäni. ”Minä en tviittaillut.”

”Olitko Facebookissa?”

Minua alkaa ärsyttää. Välistä ihmetyttää, miten Zombi on voinut selviytyä näin kauan. Menetettyjen asioiden haikaileminen on samaa kuin jos toivoisi jotain, mitä ei voi ikinä saada. Molemmat tiet johtavat epätoivon umpikujaan. ”Ei sillä ole väliä”, sanon.
”Millään noista ei ole enää väliä.”

Zombin nauru kumpuaa syvältä vatsanpohjasta asti. Se pulppuaa pintaan kuin höyryävä ilma kuumista lähteistä, eikä minua ärsytä enää. Tiedän, että hän on vaihtanut hurmausvaihteelle, mutta jostain syystä tieto ei heikennä tippaakaan naurun tehoa. Senkin takia Zombi on hermostuttava.

”Hassua”, hän sanoo, ”miten vähän sitä tuli ajateltua. Tiedätkö millä on oikeasti väliä?” Hän odottaa vastaustani. Minusta tuntuu kuin minulle olisi esitetty kompakysymys enkä sano mitään.
”Välituntikellolla.”

Nyt hän on ajanut minut nurkkaan. Tiedän, että minua manipuloidaan, mutta en voi tehdä siitä loppua. ”Välituntikellolla?”

”Se on maailman tavallisin ääni. Ja kun tämä on ohi, välituntikellot soivat jälleen.” Hän vääntää minulle rautalangasta. Pelkää

kai etten tajua. ”Ajattele! Kun välituntikello soi jälleen, normaalius on palannut. Oppilaat ryntäävät tunneille, istuvat luokissa tylystyneinä ja odottavat viimeistä kellonsoittoa miettien mitä tekisivät illalla, viikonloppuna, seuraavien viidenkymmenen vuoden aikana. He oppivat luonnonkatastrofeista, taudeista ja maailmansodista niin kuin mekin. Tiedäthän, ’Kun valloittajat ulkoavaruudesta tulivat, seitsemän miljardia ihmistä kuoli’, ja sitten kello soi ja kaikki menevät ruokalaan ja valittavat kumiperunoista. Tyyliin: ’Ajattele, seitsemän miljardia ihmistä! Niin paljon! Miten surullista. Aiotko syödä nuo potut?’ *Se* on normaalia. *Sillä* on väliä.”

Se ei siis ollutkaan kompakysymys. ”Kumiperunoista?”

”Okei, olkoon. Siinä ei ollut mitään järkeä. Olen ääliö.”

Hän hymyilee. Hänen hampaansa hohtavat vitivalkoisina parransängen keskeltä, ja nyt, koska hän ehdotti sitä, minä ajattelen suutelemista ja mietin, mahtaisiko ylähuulen parransänki kutittaa.

Työnnän ajatuksen pois mielestäni. Lupaukset ovat arvokkaita, ja suudelmakin on yhdenlainen lupaus.

2

TÄHDET PUHKOVAT PIMEYTTÄ himmentämättöminä ja värjäävät moottoritien helmenvalkoiseksi. Kuiva heinä kiiltää, paljaat puut hohtavat. Kuolleen maan yli pyyhkivää tuulta lukuun ottamatta maailmaa asuttaa talven hiljaisuus.

Kyyristelen sammuneen maasturin takana ja katson viimeisen kerran hotellia: mitäänsanomaton kaksikerroksista valkoista laatikkoa mitäänsanomattomien valkoisten laatikoiden rykelmässä. Koska se sijaitsee vain kuuden kilometrin päässä valtavasta montusta, joka oli ennen Camp Haven, ristimme sen Walker-hotelliksi tuon valtavan montun arkkitehdin kunniaksi. Sullivan kertoi

meille, että hän ja Evan olivat sopineet hotellin tapaamispaikakseen. Minun mielestäni se oli liian lähellä rikospaikkaa ja sitä oli liian vaikea puolustaa, ja Evan Walkerhan oli sitä paitsi kuollut: treffeihin tarvitaan kaksi, muistutin Zombille. Perusteluni hylättiin. Jos Walker todella oli niitä, hän oli saattanut selviytyä.

”Miten?” kysyin.

”Siellä oli pelastuskapseleita”, Sullivan sanoi.

”Niin?”

Hänen kulmakarvansa kurtistuivat yhteen. Hän veti syvään henkeä. ”Siten niin... että Evan saattoi paeta sellaisella.”

Katsoin häneen. Hän katsoi takaisin. Kumpikaan meistä ei puhunut mitään. Kunnes Zombi rikkoi hiljaisuuden: ”Mutta johonkinhan meidän on joka tapauksessa mentävä suojaan.” Hän ei ollut vielä löytänyt luolien esitettä. ”Tutkitaan ennen kuin hutkitaan.”

”Tutkitaan mitä?”

”Sitä onko Walker se, mikä sanoo olevansa.” Zombi katsoi Sullivaniin, joka mulkoili yhä minua kiukkuisesti. ”Ja pitääkö hän lupauksensa.”

”Hän lupasi etsiä minut”, Sullivan sanoo.

”Näin rahtikoneen”, sanoin. ”En pelastuskapselia.”

Sullivan punastui pisamiensa alla. ”Ei se, että vain koska sinä et nähnyt sitä, tarkoita että...”

Käännysin sanomaan Zombille: ”Siinä ei ole järkeä. Tuhansia vuosia meitä kehittyneempi olento kääntyisi omiaan vastaan – minkä takia?”

”Minulle ei selitetty syitä”, Zombi sanoi hymyillen toisella suupielellään.

”Sen jätkän koko tarina on omituinen”, jatkoin. ”Ihmisruumiin vallannut puhdas tietoisuus – jos ne eivät tarvitse ruumista, eivät ne tarvitse myöskään planeettaa.”

”Ehkä ne tarvitsevat planeettaa johonkin muuhun tarkoitukseen.” Zombi yritti tosi kovasti.

”Niin kuin mihin? Karjan kasvattamiseen? Lomapaikaksi?” Minua vaivasi jokin muukin, itsepintainen pieni ääni, joka sanoi:

Tässä on jotain muutakin mätää. Jokin ei täsmää. Mutta en millään keksinyt, mitä se jokin voisi olla. Joka kerta kun pinnistin aivojani ja aloin jahdata syytä, se karkasi ulottuviltani.

”Ei ollut aikaa mennä kaikkiin yksityiskohtiin”, Sullivan tokaisi. ”Olin keskittynyt pelastamaan pikkuveljeäni kuolemanleiristä.”

Annoin olla. Näytti, että Sullivanin pää räjähtäisi kohta.

Erotan sen saman pään siluettina hotellin toisen kerroksen ikkunassa nyt, kun katson viimeisen kerran taakseni, ja se on tosi paha juttu: hän on helppo maalitaulu tarkka-ampujalle. Seuraava vaihtaja, jonka Sullivan kohtaa, ei ehkä ole yhtä lemmenkipeä kuin ensimmäinen.

Pujahdan tietä reunustavaan kapeaan metsikköön. Saappaideni alla rapsahtelevat kohmeiset syksyn jäännökset: lehdet jotka ovat käpristyneet kuin nyrkeiksi, roskat ja haaskansyöjien levittämät ihmisluit. Kylmä tuuli tuo nenääni heikkoa savun hajua. Maailma palaa sata vuotta. Tuli tuhoaa tavarat, jotka teimme puusta, muovista, kumista ja kankaasta, ja sitten vesi, tuuli ja aika nakertavat kiven ja teräksen tomuksi. On hämmentävää, että kuvittelimme kaupunkien tuhoutuvan muukalaisten pommeihin ja kuolemansäteisiin, vaikka luontoäiti ja aika riittävät.

Ja ihmisruumiit, niin kertoi Sullivan, huolimatta siitä – taaskin Sullivanin kertomaa – etteivät muukalaiset tarvitse kehoa.

Virtuaalielämä ei tarvitse fyysistä planeettaa.

Kun sanoin sen ensi kerran, Sullivan ei suostunut kuuntelemaan ja Zombi käyttäytyi niin kuin sillä ei olisi mitään merkitystä. Oli syy mikä tahansa, Zombin mukaan jutun ydin on se, että ne haluavat meidän kaikkien kuolevan. Kaikki muu on pelkkää hälyä.

Ehkä. Mutta minä en ole samaa mieltä.

Rottien takia.

Unohdin kertoa Zombille rotista.

MITEN KITKETÄÄN MAAPALLOLTA SEITSEMÄN MILJARDIA IHMISTÄ? KITKEMÄLLÄ IHMISISTÄ INHIMILLISYYS.

Cassie Sullivan tovereineen on selvinnyt jo neljästä aallosta, joiden avulla kaukaisesta aurinkokunnasta saapuneet Toiset ovat tyhjentäneet maapalloa ihmisistä. Nyt lopullinen, viides tuhoaalto etenee, ja ihmiskunnan viime rippeet taistelevat henkensä edestä. Cassien ja kumppanien on tehtävä valinta: uhmatako talven tuloa ja odottaa heitä auttaneen Evan Walkerin paluuta vai lähteäkö etsimään muita selviytyjiä ennen kuin vihollinen saa nuoret satimeen? Uusi hyökkäys on vain ajan kysymys...

Edessä on viimeinen taistelu elämän ja kuoleman, toivon ja toivottomuuden, rakkauden ja vihan välillä.

ISBN 978-951-0-39719-0 | 84.2

www.wsoy.fi • Pällisen typografia Mikko Tuominen

Alkuperäispäällisyys: Allied Integrated Marketing

9 789510 397190